

Mariusz Ćwikła

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

marcwik@wp.pl

Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2018 r. (III CZP 98/17, LEX nr 2433059)

*Commentary on the Supreme Court's Resolution of
January 30, 2018 (III CZP 98/17, LEX No. 2433059)*

STRESZCZENIE

Głosowana uchwała dotyczy kwestii pobierania przez komornika sądowego kosztów egzekucyjnych w innym postępowaniu egzekucyjnym po ich prawomocnym ustaleniu. Autor glosy krytycznie odnosi się do stwierdzenia, że koszty egzekucji należne komornikowi sądowemu, ustalone prawomocnym postanowieniem, nie korzystają z pierwszeństwa przewidzianego w art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. w innym postępowaniu egzekucyjnym.

Słowa kluczowe: komornik; koszty egzekucyjne; plan podziału

W podziale sumy uzyskanej z egzekucji sporadycznie zdarza się, aby suma uzyskana z egzekucji w pełni zaspokoiła należności wszystkich wierzycieli, co prowadziłoby do zakończenia wszystkich postępowań egzekucyjnych. Regułą jest zaspokojenie z uzyskanej sumy tylko niektórych należności lub ich części. Racjonalny ustawodawca przyjął określone zasady, którymi należy się kierować przy dokonywaniu podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Ustawodawca przyjął podział oparty na zasadzie uprzywilejowania bądź na zasadzie równorzędności należności, a także na zasadzie proporcjonalności i na zasadzie pierwszeństwa¹. Zasada uprzywilejowania oznacza, iż niektóre wierzytelności, które są zaliczone do określonej kategorii, mają lepszy status od innych. Przyznanie takiego statusu określonym należnościom jest podyktowane względami polityki socjalnej, pew-

---

¹ I. Kunicki, *Podział sumy uzyskanej z egzekucji*, Sopot 1999, s. 101.

ności obrotu gospodarczego lub interesem publicznym². Zasada równorzędności oznacza, że należności są względem siebie równe i podlegają zaspokojeniu na tych samych prawach. Wierzytelności o tym samym statusie, zaliczone do tej samej kategorii, mogą być zaspokajane według zasady proporcjonalności lub zasady pierwszeństwa. Przyjęcie zasady pierwszeństwa polega na przyjęciu kolejności zaspokojenia wierzytelności w zależności od kolejności nastąpienia określonych zdarzeń, czyli wyraża zasadę, iż prawo powstałe wcześniej ma pierwszeństwo przed prawem powstałym później (*prior tempore potior iure*). Zasada proporcjonalności (nazywana także zasadą stosunkowości) oznacza, że wierzytelności równorzędne podlegają zaspokojeniu proporcjonalnie do wysokości każdej z nich.

Kodeks postępowania cywilnego³ przyjmuje zasadę uprzywilejowania należności uczestniczących w podziale, co odzwierciedla art. 1025 k.p.c.

Zgodnie z art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. w pierwszej kolejności zaspokajają się koszty egzekucyjne. Postępowanie egzekucyjne, jak każde inne postępowanie sądowe, powoduje powstanie kosztów, które najogólniej określa się mianem kosztów postępowania egzekucyjnego⁴. W orzecznictwie⁵, doktrynie i art. 770 k.p.c. koszty te są określane mianem kosztów egzekucji⁶.

W Kodeksie postępowania cywilnego brak jest definicji legalnej kosztów egzekucyjnych. Ustawa nie precyzuje także, jakie należności zalicza się do kategorii kosztów egzekucyjnych.

Odminną regulację w tym zakresie zawierała ustawa Prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym z 1932 r.⁷ W jej art. 289 § 1 pkt 1 wyjaśniono pojęcie kosztów egzekucyjnych, do których zostały zaliczone opłaty sądowe, koszty doręczeń, koszty opisu, oszacowania i przechowania lub dozoru ruchomości, koszty ogłoszeń o sprzedaży, diety i koszty podróży organów policji wezwanych do pomocy poza miejsce ich urzędowania. Tożsame regulacje zawierał art. 816 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego z 1950 r.⁸ Jak zostało wskazane wyżej, obecnie brak jest w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego ustawowej definicji kosztów egzekucyjnych. Wyjaśnienia tego pojęcia próżno szukać również w ustawie z dnia

² *Ibidem*.

³ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1964 r., nr 43, poz. 296), dalej jako: k.p.c.

⁴ K. Korzan, *Sądowe postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 1986, s. 248 i n.

⁵ Uzasadnienie uchwały SN z dnia 29 grudnia 1995 r., III CZP 182/95, OSNC 1996, nr 6, poz. 76; uchwała SN z dnia 22 października 2002 r., sygn. III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100.

⁶ A. Marciniak, *Sądowe postępowanie egzekucyjne*, Warszawa 2013, s. 147.

⁷ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. – Prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz.U. z 1932 r., nr 93, poz. 803).

⁸ Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1950 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 1950 r., nr 43, poz. 394). Zob. *Egzekucja sądowa w prawie polskim*, red. Z. Szczurek, Sopot 2015, s. 940.

29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji⁹, w której występują pojęcia kosztów działalności egzekucyjnej (art. 34 i n. u.k.s.e.), wydatków (art. 39 u.k.s.e.) oraz opłat (art. 43 i n. u.k.s.e.). Kosztów egzekucji nie można utożsamiać z kosztami postępowania, o których mowa w art. 1025 § 3 k.p.c. W teorii można stwierdzić, że koszty egzekucyjne są jednym z rodzajów kosztów postępowania, lecz takie stwierdzenie pociągałoby za sobą tezę, iż koszty postępowania to koszty poniesione przez wierzycieli w postępowaniu egzekucyjnym i podlegają one zaspokojeniu w tej samej kategorii, co należność główna (art. 1025 § 3 k.p.c.), zaś koszty egzekucyjne to wyłącznie nieuiszczone należności organu egzekucyjnego, które podlegają zaspokojeniu w pierwszej kolejności. Takie założenie nie byłoby uzasadnione i byłoby sprzeczne z ideą ochrony należności przez ich uprzywilejowanie przy podziale sumy uzyskanej z egzekucji. Na taki sposób pojmowania pojęcia kosztów egzekucyjnych wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 4 sierpnia 2006 r.¹⁰, w której stwierdził, że ustalone koszty egzekucji poniesione przez wierzyciela są zaspakajane w podziale sumy uzyskanej z egzekucji w kategorii pierwszej (art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c.). Do kosztów egzekucji zalicza się również koszty należne Skarbowi Państwa z tytułu opłaty za sporządzenie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości¹¹.

W głosowanej uchwale Sąd Najwyższy zajął się następującym stanem faktycznym: „Komornik Sądowy [...] wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi [...] w celu wyegzekwowania kosztów egzekucyjnych ustalonych prawomocnym postanowieniem w sprawie egzekucyjnej [...], w której postępowanie zostało umorzone na wniosek wierzyciela (art. 825 § 1 pkt 1 k.p.c.)”¹². Po rozpoznaniu tego stanu faktycznego Sąd Najwyższy podjął uchwałę, iż „Koszty egzekucji należne komornikowi sądowemu, ustalone prawomocnym postanowieniem, nie korzystają z pierwszeństwa zaspokojenia przewidzianego w art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. w innym postępowaniu egzekucyjnym”.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż rozpoznając zażalenie wierzyciela sąd I instancji winien nakazać komornikowi sądowemu w trybie art. 759 k.p.c. kontynuowanie postępowania egzekucyjnego w zakresie egzekucji kosztów powstałych na skutek umorzenia postępowania egzekucyjnego w trybie art. 825 § 1 pkt 1 k.p.c. w postępowaniu, w którym koszty te powstały. Fakt ten jest pomijany przez sądy wszystkich instancji, a ma zasadnicze znaczenie w rozpoznawanej sprawie. W sytuacji, w której egzekwuje się koszty egzekucji powstałe w postępowaniu umorzonym na wniosek wierzyciela, koszty egzekucji nie mogą być egzekwowane w odrębnym, samodzielnym (kolejnym) postępowaniu egzekucyjnym, lecz w postępowaniu,

⁹ T.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1277 ze zm., dalej jako: u.k.s.e.

¹⁰ III CZP 48/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 20, s. 1102; BSN 2006, nr 8, s. 10.

¹¹ Art. 72 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

¹² Uzasadnienie uchwały SN z dnia 30 stycznia 2018 r., III CZP 98/17, LEX nr 2433059.

w którym powstały. Nie zmienia tego też sytuacja, że egzekucji będą podlegały wyłącznie koszty egzekucji, a ich egzekucja będzie prowadzona na podstawie innego tytułu wykonawczego niż tytuł wykonawczy, na podstawie którego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne. Podstawą kontynuowanego postępowania egzekucyjnego będzie prawomocne postanowienie komornika o ustaleniu kosztów. Z aprobatą należy przyjąć stanowisko wyrażone przez W. Broniewicza¹³, iż po zakończeniu postępowania egzekucyjnego może być prowadzona egzekucja kosztów egzekucji. W omawianej sprawie nastąpiła sytuacja, w której zostało umorzone postępowanie egzekucyjne, którego celem było wyegzekwowanie roszczenia wskazanego w tytule wykonawczym, a nie postępowanie egzekucyjne w całości. Na potwierdzenie tego stanowiska można wskazać, iż po umorzeniu postępowania egzekucyjnego podejmowane są zarówno czynności egzekucyjne, jak i czynności postępowania egzekucyjnego (tj. odwołanie zajęć itp.), które zachowują swoją moc. Czynności te są dokonywane w tym samym postępowaniu egzekucyjnym, „prowadzi to do wniosku, że czynności dokonywane po umorzeniu właściwego postępowania egzekucyjnego, w tym także egzekwowanie kosztów egzekucji, są dokonywane w ramach postępowania egzekucyjnego, wszczętego w celu wyegzekwowania świadczenia głównego, nie zaś poza nim”¹⁴. Egzekwowanie kosztów egzekucji po ich prawomocnym ustaleniu stanowi kontynuację postępowania egzekucyjnego i nie powoduje wszczęcia z urzędu nowej egzekucji celem wyegzekwowania samych kosztów egzekucji. W ramach egzekucji kosztów egzekucji gestorem prowadzonego postępowania egzekucyjnego jest organ egzekucyjny, który może stosować dopuszczalne przez Kodeks postępowania cywilnego sposoby egzekucji. Nie jest on ograniczony sposobami egzekucji wskazanymi przez pierwotnego wierzyciela.

W doktrynie i orzecznictwie bezsporne jest rozróżnienie pomiędzy ściąganiem kosztów egzekucji, które następuje w ramach toczącego się postępowania (art. 770 k.p.c.), a egzekucją tych kosztów (art. 770¹ k.p.c., art. 49 ust. 3 i 4, art. 42 ust. 2 u.k.s.e.).

Gruntowną analizą tego problemu zajął się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r.¹⁵ Obecnie obowiązujący Kodeks postępowania cywilnego w art. 770 k.p.c. przyjął zasadę, która została wprowadzona w art. 523 k.p.c. z 1932 r. i stanowi, iż zasadą jest ściąganie kosztów wraz z egzekwowanym roszczeniem w ramach tego samego postępowania egzekucyjnego, bez konieczności uprzedniego wydawania jakichkolwiek postanowień. Wyjątkiem od tej zasady jest egzekucja kosztów. Na podstawie art. 43, art. 45 ust. 1 oraz art. 49 ust. 1 u.k.s.e. należy

¹³ W. Broniewicz, *Postępowanie egzekucyjne i egzekucja w sprawach cywilnych*, „Państwo i Prawo” 1980, z. 8, s. 48.

¹⁴ J. Jagieła, *Egzekucja kosztów egzekucji*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2017, nr 2, s. 28.

¹⁵ III CZP 37/11, LEX nr 852348.

stwierdzić, że to z ustawy wynika obowiązek ponoszenia kosztów przez dłużnika, a nie z postanowienia komornika¹⁶.

Z powyższego można wyprowadzić wniosek, iż egzekucja kosztów postępowania egzekucyjnego może się odbywać zarówno w postępowaniu, w którym równolegle jest egzekwowana należność stwierdzona tytułem wykonawczym (tj. w postępowaniu, w którym koszty te powstały), jak i w ponownie wszczętej egzekucji, w której są egzekwowane koszty ustalone w związku z wcześniejszą bezskutecznością egzekucji. Art. 49 ust. 3 i 4 u.k.s.e. posługuje się pojęciem pobrania opłat, które należy utożsamiać z pojęciem egzekucji kosztów, następującą w ramach tego samego postępowania, w którym takie postanowienie zostało wydane. Nie można wykluczyć również przypadku, w którym – z uwagi na konieczność wszczęcia egzekucji z nieruchomości położonej we właściwości innego sądu niż sąd, przy którym działa komornik obecnie prowadzący egzekucję – będzie miała formę egzekucji właściwej, w której podstawę stanowić będzie prawomocne postanowienie komornika, zgodnie z art. 49 ust. 3 u.k.s.e. podlegające wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. W omawianym stanie faktycznym dotyczącym głosowanej uchwały należy odpowiedzieć na podstawowe pytanie: W jakich sytuacjach możliwe jest prowadzenie odrębnej egzekucji kosztów postępowania egzekucyjnego? Bezsprzecznie nastąpi to w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z uwagi na bezskuteczność egzekucji. W innych przypadkach w sytuacji umorzenia postępowania egzekucyjnego na innej podstawie niż bezskuteczność egzekucji koszty postępowania egzekucyjnego powinny być egzekwowane w ramach tego samego umorzonego postępowania jako należność akcesoryjna, tak jak opłata egzekucyjna, stosownie do art. 49 ust. 3 i 4 u.k.s.e.

Prowadzenie osobnej egzekucji celem ściągnięcia kosztów egzekucji jest co do zasady zbędne¹⁷.

Przy przyjęciu założenia akcesoryjności kosztów egzekucyjnych ograniczeniom ulega zasada, iż po umorzeniu egzekucji wcześniej dokonane czynności egzekucyjne tracą swoją moc prawną. W sytuacji, w której umorzenie następuje na wniosek wierzyciela, wcześniej dokonane czynności egzekucyjne zachowują co do zasady swoją ważność. Z woli wierzyciela wynika bowiem, że wnosi on o zaniechanie egzekucji na przyszłość, a nie o pozbawienie mocy prawnej już dokonanych czynności egzekucyjnych. Także gdy umorzenie egzekucji następuje wskutek bezczynności wierzyciela lub ze względu na to, że jest oczywiste, iż nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, umorzenie dotyczy w zasadzie tylko niemożności podejmowania czynności egzekucyjnych na przyszłość. W tej

¹⁶ Z. Knypl, *Oplaty egzekucyjne, cz. 1*, „Nowa Currenda” 2005, nr 1; *idem*, *Oplaty egzekucyjne, cz. 2*, „Nowa Currenda” 2005, nr 3.

¹⁷ S. Cieślak, *Kodeks postępowania cywilnego, t. 2: Komentarz do artykułów 730–1088*, Warszawa 2013.

sytuacji wysokość kosztów egzekucji może w zasadzie zostać ustalona dopiero po zakończeniu postępowania egzekucyjnego¹⁸. Dotyczy to opłaty egzekucyjnej, wydatków oraz kosztów zastępstwa prawnego, związanego z udziałem pełnomocnika wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym. Nie ma również wątpliwości, że egzekucja bezskuteczna pociąga za sobą koszty, które winny zostać ustalone w postanowieniu o umorzeniu postępowania. W skład takich kosztów egzekucyjnych wchodzi nie tylko wynagrodzenie komornika, ale i koszty poniesione przez wierzycieli w trakcie egzekucji. Bywa i tak, że skuteczna w jakiejś mierze egzekucja jest poprzedzona wieloma egzekucjami bezskutecznymi, w trakcie których powstały koszty egzekucyjne czekające na zaspokojenie. Celowość ponoszenia kosztów egzekucyjnych jest zasadą w toku postępowania egzekucyjnego, natomiast w sytuacji uprawomocnienia się postanowienia co do ustalenia kosztów egzekucji, nie może już być ona kwestionowana, ponieważ zachodzi domniemanie, iż są to koszty celowe, gdyż postanowienie w tym zakresie jest prawomocne, a art. 770 k.p.c. nie dopuszcza do ustalania kosztów zbędnych. Ustalane zgodnie z art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. koszty egzekucji mają zasadnicze rozstrzygnięcie na całość planu podziału, ponieważ rzutują na zaspokojenie pozostałych należności, gdyż o kwotę tych kosztów pomniejszana jest kwota do podziału pomiędzy pozostałe kategorie.

Zakres art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. nie powinien budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących definicji kosztów egzekucyjnych. Wnioskowanie o ukrytej treści unormowania zawartego w art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. nie powinno być dokonywane. Obecna terminologia dotycząca kosztów egzekucji nie jest konsekwentna. Różnice w pojęciach występują pomiędzy kosztem lub kosztami egzekucji (art. 1027 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 770 k.p.c.) a kosztami egzekucyjnymi według art. 979 § 1 i 2 k.p.c., art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. Z analizy powyższych przepisów wynika, iż ustawodawca używa tych pojęć zamiennie, co usprawiedliwia przekonanie, iż obydwa przepisy (art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 770 k.p.c.) dotyczą należności tego samego rodzaju. Analiza tych pojęć nie daje podstaw do ścieśniania kosztów egzekucji wyłącznie do postępowania, w którym te koszty powstały.

W głosowanej uchwale rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego opiera się na wątpliwościach dotyczących aksjologii prawa, która dopuszcza niebezpieczeństwo rozdzielenia sum między wierzycieli słabiej chronionych kategorii na pokrycie ich należności. Wątpliwości te nie powinny decydować o treści art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c. Ustalenie opłaty egzekucyjnej nie jest tylko czynnością rachunkową. Czynność komornika ustalająca koszty postępowania podlega kontroli sądu. Nie można również tracić z pola widzenia tego, jakemu celowi służą koszty egzekucyjne.

Zdaniem Sądu Najwyższego:

---

¹⁸ Z. Szczurek, *Egzekucja sądowa w sprawach cywilnych*, Sopot 2011, s. 267.

Oplaty egzekucyjne są należnościami o charakterze publicznoprawnym, rodzajem daniny publicznej. Znaczenie rozstrzygające ma to, że opłaty są uiszczane z tytułu prowadzenia egzekucji [...], a więc z tytułu i w ramach realizacji zadań publicznych państwa; zadania te powierzono do wykonania organowi egzekucyjnemu – komornikowi, będącemu funkcjonariuszem publicznym¹⁹.

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził:

Oplaty egzekucyjne uregulowane w ustawie wykazują bez wątpienia pewne podobieństwo do opłat sądowych uiszczanych w postępowaniu rozpoznawczym oraz w sądowym postępowaniu egzekucyjnym zgodnie z ustawą z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych [...] oraz wydanymi na jej podstawie przepisami wykonawczymi. Ich wysokość, sposób ustalenia, pobierania oraz sankcje z racji ich nieuregulowania regulują przepisy bezwzględnie obowiązujące o charakterze publicznoprawnym²⁰.

Z kolei zgodnie z art. 34 u.k.s.e. koszty działalności egzekucyjnej komornika są pokrywane z opłat i obejmują: koszty osobowe i rzeczowe ponoszone w związku z prowadzoną działalnością egzekucyjną; koszty ochrony zajętego mienia i niezbędnej ochrony osobistej oraz ubezpieczenia mienia kancelarii i własnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej; koszty przejazdów, w miejscowości będącej siedzibą komornika, korespondencji, obrotu pieniężnego, przewozu drobnych ruchomości niewymagających transportu specjalistycznego; obowiązkowe opłaty na samorząd komorniczy, ponoszone zgodnie z przepisami ustawy; inne koszty niezbędne do wykonywania czynności egzekucyjnych oraz czynności przewidziane przepisami ustawy, jeżeli nie są pokrywane w trybie określonym w art. 39 u.k.s.e.

Koszty osobowe i rzeczowe są najwyższą pozycją kosztów. Komornik musi zatrudnić pracowników, w tym asesorów i aplikantów, wynająć lokal na kancelarię, utrzymać sprzęt i nabyć materiały biurowe, zapewnić łączność itp.

W obecnym systemie finansowym działalności egzekucyjnej komorników sądowych opłaty w sprawach skutecznych finansują egzekucję nie tylko kosztów działalności w tych sprawach, ale również w sprawach bezskutecznych.

W doktrynie wyrażany jest pogląd, iż „opłata egzekucyjna jest daniną publicznoprawną, określoną w ustawie o komornikach sądowych co do wysokości, trybu uiszczania i rozliczania, niezależną od rzeczywistego nakładu pracy komornika lub jego woli”²¹.

¹⁹ Uchwała SN z dnia 22 października 2002 r., III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100.

²⁰ *Ibidem*.

²¹ Uchwała SN z dnia 18 lipca 2000 r., III CZP 23/00, OSP 2002, nr 3, poz. 36; uchwała SN z dnia 22 października 2002 r., III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 3 grudnia 2003 r.²² wskazał, że komornik jest szczególnego rodzaju organem państwowym, a mianowicie tzw. organem egzekucyjnym²³. Komornik jest organem jednoosobowym (monokratycznym), wyposażonym przez państwo w określone władcze kompetencje zarówno wobec osób, jak i wobec innych instytucji władzy publicznej. Komornik został nawet uprawniony do nakładania kar, co przesądza, że jest on organem władzy publicznej. W tym kontekście w postępowaniu egzekucyjnym występuje pojęcie kosztów egzekucji, które są odpowiednikiem pojęcia kosztów sądowych. Sąd Najwyższy, zauważając to podobieństwo, podjął uchwałę²⁴, w której stwierdził, iż zwolnienie od kosztów egzekucji przyznane dłużnikowi w toku postępowania egzekucyjnego – podobnie jak zwolnienie od kosztów sądowych udzielone w postępowaniu rozpoznawczym – pozostaje bez wpływu na możliwość ściągnięcia od dłużnika opłaty egzekucyjnej należnej komornikowi za dokonaną egzekucję.

Rekapitułując, należy stwierdzić, iż koszty egzekucyjne dotyczące należności na rzecz komornika i samego wierzyciela lub profesjonalnego pełnomocnika, ustalone prawomocnym postanowieniem, nie tracą waloru kosztów w innym postępowaniu egzekucyjnym i korzystają z pierwszeństwa w zaspokojeniu na mocy art. 1025 § 1 pkt 1 k.p.c.

BIBLIOGRAFIA

- Broniewicz W., *Postępowanie egzekucyjne i egzekucja w sprawach cywilnych*, „Państwo i Prawo” 1980, z. 8.
- Cieślak S., *Kodeks postępowania cywilnego*, t. 2: *Komentarz do artykułów 730–1088*, Warszawa 2013.
- Egzekucja sądowa w prawie polskim*, red. Z. Szczurek, Sopot 2015.
- Jagiela J., *Egzekucja kosztów egzekucji*, „Przegląd Prawa Egzekucyjnego” 2017, nr 2.
- Knypl Z., *Oplaty egzekucyjne*, cz. 1, „Nowa Currenda” 2005, nr 1.
- Knypl Z., *Oplaty egzekucyjne*, cz. 2, „Nowa Currenda” 2005, nr 3.
- Korzan K., *Sądowe postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 1986.
- Kunicki I., *Podział sumy uzyskanej z egzekucji*, Sopot 1999.
- Marciniak A., *Sądowe postępowanie egzekucyjne*, Warszawa 2013.
- Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 1950 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 1950 r., nr 43, poz. 394).
- Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. – Prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz.U. z 1932 r., nr 93, poz. 803).
- Szczurek Z., *Egzekucja sądowa w sprawach cywilnych*, Sopot 2011.
- Uchwała SN z dnia 29 grudnia 1995 r., III CZP 182/95, OSNC 1996, nr 6, poz. 76.
- Uchwała SN z dnia 18 lipca 2000 r., III CZP 23/00, OSP 2002, nr 3, poz. 36.
- Uchwała SN z dnia 22 października 2002 r., III CZP 65/02, OSNC 2003, nr 7–8, poz. 100.

²² K 5/02, Dz.U. z 2013 r., nr 212, poz. 2077.

²³ E. Wengerek, *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 1998, s. 74.

²⁴ Uchwała SN z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CZP 22/05, OSNC 2006, nr 3, poz. 47.

Uchwała SN z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CZP 22/05, OSNC 2006, nr 3, poz. 47.

Uchwała SN z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZP 48/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 20.

Uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 37/11, LEX nr 852348.

Uchwała SN z dnia 30 stycznia 2018 r., III CZP 98/17, LEX nr 2433059.

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 1964 r., nr 43, poz. 296).

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1277 ze zm.).

Wengerek E., *Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne*, Warszawa 1998.

Wyrok TK z dnia 3 grudnia 2003 r., K 5/02, Dz.U. z 2013 r., nr 212, poz. 2077.

SUMMARY

The draft resolution concerns the issue of enforcement officer's collection of enforcement costs in another enforcement proceedings after their final determination. The author of the commentary critically refers to the statement that the costs of enforcement for to the court enforcement officer, established by a valid order, do not benefit from the priority provided for in Article 1025 § 1 Item 1 of the Code of Civil Procedure in another enforcement proceeding.

Keywords: bailiff; enforcement costs; partition plan